

passim, ac frequenter exponatur. Et ideo Diana, quamvis dubius magis propendet in hanc sententiam p. 11. tract. 2. Resolut. 5.

10. Contraria sententia est vera, & communi usu recepta, eam tenent, ac docent Brun. de Privileg. Regul. p. 1. tract. 2. c. 3. Proposit. 6. Pellizar. tom. 2. tract. 8. c. 5. sect. 2. n. 79. M. Fr. Ant. à Spir. Sancto Dicit. Reg. p. 1. tract. 1. disp. 3. n. 105. Et probatur primo ex communi usu, ac praxi Religiosorum, qui passim absque aliqua licentia Episcopi S. Eucharistiam exponunt. Probatur ex multis concessionibus, quæ factæ sunt Religionibus pro exemptione earum Ecclesiarum, ut supra retuli Resol. 31. q. 7. n. 45. ex Sixto IV. ubi ait Pontifex, quod dictas personas Regulares earumque Ecclesias, in ius, & proprietatem B. Petri, & Apostolica Sedis assumimus, illaque à cuiuscunque Diocesis, & cuiuslibet alterius potestate, & dominio omnimodè in perpetuum prorsus eximimus. Ergo si Ecclesie Regularium sunt omnimodè, & prorsus exemptæ à jurisdictione cuiuscunque Episcopi, non potest Episcopus aliquid in eis disponere, ac ordinare, ac proinde non potest præcipere ut S. Eucharistia non exponatur. Pro cuius majori vi expendi duas particulas appositas in cessione, quæ excludunt omnes actus adversarios.

11. Omnimodè, & prorsus. Dicitio omnimodè est universalis, & comprehendit omnia, ita ut nihil excludat per Gloss. verbo Omnimoda in Clement. Quamvis. de foro competent. Anton. de Butr. conf. 19. n. 5. Decian. concil. 35. n. 47. lib. 2. Card. Tusch. tom. 2. litt. D. concl. 320. n. 11. Novissimè Didacus Narb. de etate ad humanos actus requirit. annos. 8. q. 4. num. 12. Altera particula est dicitio Prorsus, & hæc dicitio excludit omnia, & singula, quæ in contrarium excogitari possunt, cap. Statutum, §. Prorsus, de Rescript. in 6. Ita Steph. Gratian. & alii, quos citat, ac sequitur Barbosa in dictionib. diction. 1294. ergo cum Pontifex dicat in dicta concessionem, quod dictæ Ecclesie sunt exemptæ à jurisdictione Diocesis, omnimodè & prorsus, quæ excludunt omnes, & singulos actus in contrarium, nullum actum potest Ordinarius in eorum Ecclesiis exercere.

12. Probatur tertio, ex D. Gregor. 18. q. 2. c. Luminoso, ait Pontifex: Ne audeat sibi Cathedram collocare Episcopus, vel quamlibet potestatem exercere imperandi, nec quamcunque ordinationem, quamvis levissimam faciendi, nisi ab Abbate loci fuerit rogatus, quatenus Monachi semper maneant in Abbati suorum potestate, ut remotis gravaminibus divinum opus, cum summa devotione animi perficiant. Dispunit Summus Pontifex, ut Ecclesie Regularium maximè exemptæ sint à jurisdictione Episcoporum, nec in eis suas Cathedras collocare, nec quamcunque ordinationem quamvis levissimam facere. Et iterum maximè explicatur; Ne quamlibet potestatem exercere imperandi. Illa particula quamlibet excludit etiam minimam actionem imperandi, cum quidvis si certum petatur. Decius conf. 629. n. 2. Menoch. conf. 33. n. 21. Francisc. de Ponte decisi. 13. n. 4. Franciscus Leo in Thesuro fori Ecclesiastici, part. 1. c. 15. num. 69. Glotier. Resp. 1. p. 1. n. 185.

13. Probatur, quia nullum assignabitur fundamentum, ut requiratur licentia Episcopi; non enim quia Episcopus, quoniam talis licentia non est actus characteris Episcopalis. Non quia

Brunus. Pellizar. Anton. à Spir. Sancto. Sixtus IV. Glossa. Butr. Tuschus. Narbon. Steph. Gratian. Barbosa. Decius. Menoch. Fran. Leo. Franc. de Pont. Glotier.

Diocesis, seu quia superior territorii, in quo sunt dictæ Ecclesie, quia illarum non est superior; locus exemptus in Diocesi juxta Canonistas, ut extra Diocesim iudicandus est; nec denique quia ad eas confluat populus ei subditus; quoniam ad eas sine eius licentia, imò ipso contradicente convenit populus ad audiendum verbum Dei, ac ad divina Officia, ac ad percipienda Sacramenta.

14. Probatur quarto, ex quadam declaratione S. Congregationis quam adducit Joan. a Cruce lib. 3. c. 5. dub. 5. Notabili 2. Probatur etiam ex communi usu, & praxi, quæ S. Religiones tam in hoc Regno Portugallie, quam in aliis Hispaniarum partibus, in quibus præsens adfuit, solent S. Eucharistiam exponere absque aliqua Ordinarii licentia, imò vidi circa ann. 1625. quoddam Capitulum Sede vacante suo Decreto prohibere, ne Regulares sine sua licentia exponerent S. Eucharistiam; causa agitata, & ventilata, Capitulum Sede vacante destitit à suo decreto, & Religiones perseverarunt in sua praxi, & usu exponendi Sacram Eucharistiam absque ulla Ordinarii licentia.

15. Ad fundamentum Adversariorum Respondetur primo, quod tales declarationes, ut jam dixi, non sunt in usu, ac praxi sed contrarium servatur à Regularibus absque alienius licentia exponitibus S. Eucharistiam, ac proinde tales declarationes per communem consuetudinem sunt abrogatæ, & præscriptæ, ut notant M. Lezana tom. 2. c. n. 26 Bordon. Resol. 21. n. 5. Céspedes de exempt. c. 6. disp. 12. n. 2. Coxier de iurid. in exemptos q. 6. Secundo. Declarationes S. Congregationis ut obligent juxta Constitutionem Urbani VIII. quam retuli supra Resol. 2. q. 1. n. 7. duo requiruntur. Primo, quod ostendantur authentice, & subscriptæ manu Cardinalis, ac publici Notarii, & simul requiratur, quod sint publicatæ, At cum in talibus locis non sint publicatæ, in illis non obligant. Tertio, tales declarationes, quamvis habeant multam auctoritatem, tamen non possunt abrogare communes Canones, ac Constitutiones Apostolicas, nisi consulto Summo Pontifice. Ita Navar. lib. 5. consilior. conf. 15. de sent. excõ. Sanchez lib. 8. de mar. disp. 2. n. 10. Valq. 1. 2. disp. 177. n. 1. Veiga Minim. verb. De S. commun. casu 226. Pellizar. tom. 1. tract. 4. c. 4. n. 108. Portel. tom. 2. in Respons. cas. 31. n. 3. Bonac. tom. disp. 1. de leg. q. 1. p. 1. n. 8. Cui ergo in prædictis declarationibus non dicatur consultus Summus Pontifex, non videntur habere vim contra Constitutiones Apostolicas citatas in hac quest. n. 10. & 12.

16. Ad id quod dicitur in confirmatione, quod ad reverentiam, ac venerationem tam altissimi Sacramenti spectat quod non multoties, ac frequenter exponatur. Tale assertum valde mirum apparet; nam Romæ, ubi adest Summus Pontifex caput totius Ecclesie abhinc multis jam annis clapsis usque in præsentem diem servatur, in unaquaque Ecclesia per spatium quadraginta horarum, suo successivo, & alternativo ordine S. Eucharistia omnibus diebus est exposita, & ad magis excitandam devotionem, frequentiam populi; Romani Pontifices concedunt indulgentias, insuper & multas gratias, quo ergo fundamento dicitur, quod ad venerationem hujus divini Sacramenti maximè pertinet quod non frequenter exponatur.

A Cruce. Capitulum. Sede vacante. M. Lezana. Bordon. Céspedes. Coxier. Urban. VIII. Navar. Sanchez. Valquez. Veiga. Pellizar. Portel. Bonacina.

Quæstio III.

Quare in Symbolo fidei de Eucharistico Sacramento non fit expressa mentio?

SUMMARIUM.

- 17 Objecta Hæreticorum.
18 Symbolum idem est, ac signum, seu tessera quo milites inter se cognoscuntur.
19 Apostoli composuerunt hoc Symbolum, quo veri Christiani à falsis agnoscerentur.
20 Ut hoc Sacramentum sanctificet, continetur sub illo articulo remissionis peccatorum.
21 Ut verò est mirabile opus divina omnipotentia, subintellegitur in illo articulo Deum Omnipotentem.
22 Quadruplex est Symbolum, & explicatur.

Hæretici nostri temporis multis in partibus, & etiam convenientes in hac Civitate, nobis Catholicis obijciunt, quod cum dicamus divinitimum Eucharisticum Sacramentum esse mysterium fidei, in symbolo tamen quod Apostoli composuerunt, illius expressam mentionem non fecerunt.

Symbolum idem est, ac nota, signum, collatio; deducitur à verbo Græco, symbolo, id est confectio, seu id, quo plures conveniunt, in unum, ut cœna illa dicebatur collatio, ad quam comparandam multi aliquid contulerant. Seu Symbolum etiam dicitur, nota, seu tessera, seu nomen appellativum, per quod milites unius Ducis, seu Principis agnoscentur inter se, & distinguuntur ab aliis. Ita Calepinus, & Thesaurus linguae Latinae Lexicon Ecclesiasticum.

Hinc sacri Apostoli tanquam patres fidei, fundatores Christianæ Religionis, Legati Christi, Coadjutores in salvatione generis humani antequam dividerentur in varias Provincias, & orbis partes, hanc brevem fidei formulam composuerunt, quam Symbolum dixerunt, ut per eam veri Christiani à falsis distinguerentur, & semper veri Christiani haberent in ore. Hoc breve fidei Symbolum Apostoli in duodecim articulos tanquam Generales, sub quibus etiam multa alia fidei mysteria subintellexerunt; an singuli Apostoli particularem articulum composuerint, an communi consensu omnes articulos, incertum est. Hoc tamen secundum ex Ruffino videtur probabilius, de quo agit Hortus Pastorum tract. 1. lect. 9. §. Hanc formulam.

Difficultas ergo est; cur sacri Apostoli in suo Symbolo de Sacra Eucharistia nullam faciunt mentionem. Ad quod respondet D. Thomas, & cum eo omnes Theologi, quia vel potest considerari hoc divinum Sacramentum, ut nos sanctificans, & sic contineri sub illo generali articulo in Symbolo in remissionem peccatorum, quo credimus Sacramenta novæ legis ad hanc remissionem conferendam instituta: nam Baptismus (quod magnam confusionem peperit cuidam Hæretico insultanti (est janua Ecclesie, fidei, & Sacramentorum, tamen de illo in hoc Apostolico Symbolo nulla fit mentio & omnes Hæretici, ut Calvinus, Sylocira Opuscula.

17. Hæretici. 18. Calepin. Thesaur. Lexic. Eccl. 19. Ruffinus. Hortus Pastorum. D. Thom.

Lutherus, & alii, ut Sacramentum institutum à Christo agnoscant; ergo dicendum est quod sicut Baptismus continetur sub illo generali articulo remissionis peccatorum, sic etiam Eucharistia.

Ait etiam D. Thomas; quod si hoc Eucharisticum mysterium consideretur ut admirabile opus divinæ Omnipotentia, sic continetur sub illo generali articulo, Credo in Deum Patrem Omnipotentem. Sed dicit Hæreticus, Apostoli in suo Symbolo expresse aliquid opera divinæ Omnipotentia, ut creationem cœli, & terræ, & resurrectionem carnis, cur ergo non expresse hoc admirabile opus Eucharisticum? Respondeo, quod sacri Apostoli, in hoc brevi Symbolo, seu abbreviata formula, ad indicandam summam Dei omnipotentiam, posuerunt primum, & ultimum opus illius quod habemus in Scriptura Primum opus divinæ Omnipotentia in Scriptura est creatio cœli, & terræ; ultimum verò illius opus est carnis resurrectio ad vitam æternam; ac proinde sub hoc primo, & ultimo opere, cetera divinæ Omnipotentia opera, ut est Eucharisticum Sacramentum continentur.

Doctrina gratia adverte, quod quadruplex est Symbolum Primum Apostolicum, De quo modo diximus. Secundum est Concilii Niceni, in quo ob Arii hæresim negantis divinitatem filii Dei, inde concilium maxime explicat ea quæ pertinent ad divinitatem filii Dei, Deum de Deo, lumen de lumine, Deum verum de Deo vero, genitum, non factum, consubstantialem Patri. Quartum Symbolum Constantinopolitanum; in quo propter hæresim Macedonii negantis divinitatem Spiritus sancti, quædam apponuntur in Concilio ad magis explicandam ipsius divinitatem, & dicitur Spiritum sanctum vivificantem, qui ex Patre, Filioque procedit, qui cum Patre, & Filio simul adoratur, &c. Et ex utroque Symbolo tam Nicæno, quam Constantinopolitano Ecclesia adjunctens fecit unum Symbolum, quod canitur in Missa. Et quia Novariani omnino negabant Baptismum, & Arius, ac Macedonius juxta suos errores novam formam Baptismi introduxerunt, ideo Patres Concilii Constantinopolitani apposuerunt, Confiteor unum Baptisma; juxta illud ad Ephes. 4. Sicut unus Deus, sic una fides, & unum Baptisma. Quartum Symbolum est D. Athanasii, valde explicatissimum, & ab antiquissimis temporibus, maxime receptum est ab Ecclesia, & ejusdem auctoritatis habetur cum aliis.

Quæstio IV.

Utrum delinquens fugiens à Satellitibus ad Sacerdotem portantem Sacram Eucharistiam, vel ad domum, in qua ipsa est pro communicando infirmo gaudeat immunitate Ecclesie?

SUMMARIUM.

- 23 Proponitur casus questionis, Gg 2

D. Thom. Conc. Nicæ. Constantin. Ecclesia. Ephes. 4. D. Athan.

- 24. Prima sententia negat.
- 25. Secunda vera, & communis affirmat.
- 26. Ratio est, quia Ecclesia immunitas principaliter desumitur ob divinam Sacramentum.
- Ex Dei presentia redditur locus sanctus ibidem.
- 27. Confugiens ad domum, in qua est sacra Eucharistia, gaudet immunitate.
- 28. Reus Ecclesie restituendus, & Satellites incidunt in censuras Bullae Coena.

23. **Q**uestio est, an si in presenti casu delinquens fugiat à Satellitibus ad locum, in quo est, vel defertur per plateas, gaudeat immunitate Ecclesie, & si furor ac inconfidentia à Satellitibus detineatur, restituendus sit Ecclesie. Casus facile potest contingere in praxi, & in hac Civitate contigit, ut statim dicam.

24. Partem negantem tueretur Glossa in c. *Quasi* 13, q. 2. Covar. lib. 2. *variar. cap. 20. num. 6.* Bonacina tom. 2. *disp. 3. de legibus, quest. 7. §. 2. num. 12.* Fundamentum est, quia privilegia non debent ad aliud trahi per consequentiam, & quamvis multa privilegia concedantur locis sacris ob Eucharistiam, nullibi tamen tale privilegium legitur concessum Eucharistiae extra Ecclesiam.

25. Contraria sententia est valde communis, pro ea ferè 30. Doctores citat Bobadilla, in *Polit. tom. 1. lib. 2. cap. 14. n. 86 & in Glossa, & pro hac sententia etiam Raphaellem de la Torre, Joannem de Hevia, Tannetum Megalam, Cevallos, Petrum de Cenedo, Rodriguez, Gambacurt, Sylvestrum, Angelum, & alios, quos citat, & sequitur Diana tom. 1. *tract. 1. Resolut. 28.* Pro ea etiam stat Suar. tom. 1. *de Relig. lib. 3. cap. 9. n. 10. ad finem.**

26. Ratio est, quia immunitas Ecclesie concessa est illi ob reverentiam divinum, quae in ipsa Ecclesia continentur, atque inter omnia divina ibi contenta principalissimum est Eucharisticum Sacramentum, ergo ubi hoc divinum Sacramentum adest, ibi locum refert immunitatem: nam principale semper defertur secum ea, quae illi sunt annexa, ac consequentia. Confirmatur, quia videns, Moyses, quod rubus arderet, & non combureretur, curabat ad videndam illam visionem grandem, elamat Angelus; *Ne appropies, inquit, huc: solve calcamenta de pedibus tuis locus enim, in quo stas, terra sancta est.* Exod. 3. num. 5. Quod etiam dicitur *Josue cap. 5. num. 15.* & unde locus ille, qui erat terra Gentilium, qui idololatria abundabant, locus Sanctus, Communiter omnes Patres, & Interpretes, quod locus dicebatur Sanctus ab Angeli praesentia loquentis nomine Dei, si ergo praesentia Angeli reddebat locum Sanctum, ut Moyses Vir sanctissimus prohibeatur illuc accedere, nisi cum multa reverentia, in cuius signum mandatur ei solvere calcamenta. Si ergo locus ille Sanctus erat, & tanta reverentia tractandus ob praesentiam Angeli nomine Dei loquentis, quanto magis dicendum est Sanctus, & magna reverentia tractandus locus, in quo adest ipsa realis ac substantialis praesentia Dei veri Christi Jesu, Confirmatur etiam secundò, si tali im-

27. munitate gaudent Palatia Episcoporum, ac Principum, cur etiam deneganda erit loco, in quo adest suprema Dei Majestas qui sua praesentia omnia sanctificat, ac summa reverentia colenda reddit.

28. Ex his inferes, quod si reus fugiat ad domum in qua est Sacra Eucharistia pro communicandos infirmo, vel dum per plateas defertur ad ipsum infirmum, & si Sacerdotem non tangit, sed tantum se immisceat inter personas comitantes divinisimum Sacramentum gaudet immunitate Ecclesie, & ita causa bene perpenfa, ac examinata judicatum fuit à supremo Senatu Regio Olyssipone anno 1652. die 14. Martii. Et ratio est, quia omnes illae personae una cum Sacerdote Sacramentum Eucharistiam gestante, unam repraesentant Ecclesiam: nam si vult dicitur, *Ubi Rex adest ibi est Regalis Curia.* Ubi ergo etiam adest Christus Jesus, supremum Ecclesie caput, ibi vera adest ejus Ecclesia.

29. Ex his planè inferitur, quod si satellites comprehenderunt delinquentem in domo, vel platea, in qua adest Sacra Eucharistia, ille restituendus est à Jure Ecclesie: ita praecipit *Regius Senatus, ut modo dixi, imò tales Satellites incidunt in censuras Bullae Coena, quia violant immunitatem Ecclesie, ita Peregrinus de immunitate Ecclesie, cap. 4. num. 19.* Marius Italus *de immunitate Ecclesie lib. 1. cap. 4. §. 10.* Correa. num. 8. Ludovicus Correa in *Relect. ad cap. Inter alia, de immunitate Ecclesie, part. 2. Gambacurt. num. 24.* Diana in *citata, part. 1. tract. 1. Resol. 38. §. Sed cum hoc, qui merito etiam ut notat Riccius part. 3. decis. 88 n. 5.* Hoc negandum est in cofugiente ad Sacerdotem portantem oleum sacrum.

30. Qui etiam docent ut dicam doctrinae gratia ad cofugientem ad processionem, vel ad loca, in quibus sunt reliquiae Sanctorum vel imagines B. Virg. immunitate gaudere, quia immunitas Ecclesie illi datur propter reverentiam Deo debitam, atque eadem reverentia, & honor consideratur in reliquiis Sanctorum, ac eorum imaginibus, ac Beatae Virginis nam honor, & reverentia exhibita Sanctis pertinet ad Religionem, & divinum cultum, Deus enim honoratur in Sanctis suis pro quo multa alia adducunt citati Ludovicus Correa, Gambacurt, & etiam Diana *part. 4. tract. 1. Resol. 48.*

QUESTIO V.

Mulier quadam in Sacra Communione ex ore suo posuit sacram particulam in teo quodam postea detulit ad suo Confessario, quid debeat ille facere?

SUMMARIUM.

- 30. Casus ut contigit.
- 31. Graves rationes, ac dubitationes, quae occurrerant ac maxime Confessarium per urgebant & n. 32.
- 33. Poterat

33. Poterat Confessor in Confessionario consumere, etiam si non esset jejunos: nam reverentia debita Sacramento est de jure naturali.

RESOLUTIO XXXVII.

De Excommunicatione.

QUESTIO PRIMA.

Utrum Religiosi Mendicantes teneantur censuris non expressis in jure latis ab Ordinario?

SUMMARIUM.

- 1. Quid nomine Mendicantium intelligatur.
- 2. Prima sententia affirmat.
- 3. Vera, & communis sententia negativa, & num. 4. & 3.
- 6. Probatur primo, secundo & tertio ex variis Capitulis juris, & n. 7. & 8.
- 9. Probatur etiam indulto Sixti IV. pro Carmelitis.
- 10. Posantur tres casus ex Concilio Tridentino.
- 11. Ex quo graviter confirmatur nostra resolutio.
- 12. Cur Summi Pontifices isti gratias concesserunt Religiosis.
- 13. In aliis casibus excommunicatio posita est nulla.
- 14. Ponuntur duo, vel tres casus ex Gregorio XV. & Clemente X. & n. 15. & 16.
- 17. Conclusio ex superioribus.
- 18. Ponitur argumentum ex Cardinali declarationibus, & solvitur, & n. 19.
- 20. Satisfit argumento de potestate ad exequendum manus commissum, & n. 21.
- 22. Satisfit tertio argumento ex natura ad operationes, & n. 23.
- 24. In quarto argumento explicatur quomodo delegans facit unum tribunal cum delegato, & num. 25.

NOMINE Mendicantium intelligimus quatuor Religiones, scilicet Praedicatorum, Minorum, Eremitarum sancti Augustini, Carmelitarum, quae de jure sunt Mendicantes, ut jam dixi *Opuscul. 1. Resolut. 2. quest. 6. num. 64.* & etiam intelligimus Religiones Societatis Jesu, sancti Francisci de Padua, & servorum, quae ex privilegio sunt Mendicantes, & etiam omnes aliae, quae participant privilegiis Mendicantium. In proposita quaestione duae sunt sententiae.

Prima sententia est affirmativa dicens, quod Ordinarii possunt ligare censuris exemptos nempe Religiosos, ita Salcedo in *Additio. Salcedo: nibus ad Praedicatorum Bernardi Diaz capite tertio littera A, E, punire in sine Royas de heretic. Royas, prima parte, num. 155.* & testatur se cum esset Vicarius Generalis in Episcopatu Pampilonensi id fecisse contra Monachos S. Benedicti exemptos, & citat Innocentium, Auphredium, sed immerito: nam hi duo Auctores solum dicunt concessam esse Ordinario potestatem coercendi eos qui suam jurisdictionem perturbant, eandem sententiam tenent Riccius

30. **C**asus contigit, quod mulier quadam decepta, ac seducta ad certum negotium peragendum, accedens ad sacram Communionem, acceptam particulam, ex ore suo absconditè, reposuit in linteo mundo, & per tres habdomadas in sua domo, ac suo Oratorio, reverentia, qua potuit, & lampade accensa retinuit, tamen postea facti praenitens divinisimum Sacramentum in linteo mundo secum asportavit, & suum peccatum multis lachrymis confitens suo Confessario dedit.

31. Confessor valde admirandus, ac perplexus, sacram Hostiam accepit, & cepit cogitare secum quid ageret: nam si publicabat factum, & divinisimum Sacramentum esse in linteo, inde magna confusio oriretur in omnibus, & in rigidum examen veniret Confessor, undenam illa Sacra particula delata esset, & ipse ob sigillum Confessionis, nunquam posset mulierem manifestare, si verò secum asportaret sacram particulam ad sacrificium Missae ut ibi eam consumeret, adhuc enim confessor Missam non celebraverat, in multis reverentia debita divinisimo Sacramento erat omittenda illud absconditè secum deferendo ad Sacrificium, dum vestibus induebatur, ac ad altare accedebat, etiam antequam ad sacrum deveniret.

32. His omnibus perpensis. Optimum incidit Consilium, ut Confessor adorans divinum Sacramentum, cum adhuc Missam non celebrasset ibi in Confessionario ipsum communicaret, ac consumeret. Imò dato casu quod Confessor Missam celebrasset, & jam non esset jejunos, adhuc beneficeret, si ipsum divinisimum Sacramentum acciperet, & consumeret. Nam in proposito casu instabant tria, praecipuum unum de reverentia debita divinisimo Sacramento, si non dignè ac reverenter tractaretur, & asportaretur à Confessario quod de jure divino, ac naturali obligat. Secundum, sigillum Confessionis, quod de jure divino non est violandum, ut manifestaretur mulier. Tertium, praecipuum Ecclesiasticum, ut divinum Sacramentum non accipiatur, nisi à jejuno. Et valde certum, ac commune est, quod quando diversa praecipua concurrunt, illud quod est majus, & excellentius praefertur omisso minori, atque praecipuum divinum, ac naturale majus est Ecclesiastico, ut est manifestum, ergo servatis majoribus praecipuis in praedicto casu à non jejuno poterat sumi.

Sylveira Opusculi